

Mahmut Said Celayir

- Őirler -

Yayın Tarihi:

5.9.2011

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Zünnun: Babil Kuşatması

İki hece söylerdi annem,
Rüyalarını bu şekilde bölerdi geceleri.
İki heceden sur yapardı, babil'in kanatları altına.
Bana da bir saray kurardı.
Oysa annem bilirdi ki,
Gözlerini aşk,
Yolculuğunu da şaka niyetiyle sürdüren
Devrimlik bedenler sürgünündeydi.

İki hece: "ba-bil"

- Zünnun koş, yakala meyhane kaçkınlarını
vakitleri çaldılar saraydan.
(Annemin bana taktığı isim. Güya gökten, bir gün
balık ç/almışım.)

- Zünnun!

Eteğinde secde izleri bırakasınca,
soğuk kuşatmaya başladı sığağı, koşsana.

- Anne, diyorum. Bu adamlar derin. Dehlizlere kaçarak,
dudak payelerini mülke banmışlar.

- Bana mı bandılar deli oğlan?

- Ah! Karanlığı göze almak vardı şimdi.

- Ne konuşuyorsun kendi kendine?

- (iç ses) Bu kadar keskin mi, kulakların anne?

- Duyuyorum dediklerini.

-? !

Babil: Asma katlardan gümüş bir eyerlik.

Ne zaman kaldırsam kendimi göğe,
Bahçelerin yemişleri altına düştüğümü görürdüm.

- Zünnun, ezdin tohumları!

- Anne, ben ölümü yuttum, sen tohumluk serpiştiriyorsun
avuçlarıma.

- Çok konuşma, babandan kalma izleri

silmeye çalışıyorsun. Hem kim yerleştirdi diline bunları senin?

- Ben, kitap okuyorum anne...

(Bu bahçe babil hükümdarlarından, babama aitmiş.

İçindeki köşk de annemi kaçırdığı tekkeymiş.

Annem, öyle der.

Bense annemin bu işe gönüllü olduğunu biliyorum.

Aman ha, duymasın.)

Ben saraylık değilim.

Ölümlük şarabı tadınca babam, sürülmüşüz

yazgımızın yüzümüze çarptığı yere.

Uzak yaşamımızın koşuşturmacasına düğüm attığımız

koğuş alanı burası. Sahibinden misafirliktir.

(Biz yalnız kalmayı hiç sevmeyiz de.)

- (ara ses) Zünnun! Ateşi söndür.

Annem, gece beni takip eder.

Zamanımın iz katibi sanki. Acaba düşüncelerimi,

yazgımı da takip ediyor mudur. Bilmiyorum.

- (bitiş sesi) Zünnun, yat!

...

Uyanmadı ertesi gün annem.

Babam çağırılmış güya, rüyamda öyle söyledi.

(Rüyayı beraber yattığımız gece gördüm, inanmazsınız.

Öleceğini kucağında yattığım bir gece bölünmesinde söyledi. Garip!)

- Babam, ne zalim adammış anne!

- Oğlum baban o senin.

- Bir sözle seni kandırıysa, çok seviyormuşsun onu benden, belli.

Ayırmaya bile yetti baksana.

- (rüyanın son sesi) Zünnun!

...

Şimdi bilse annem,

Bana oyunlarımda babil'in teklif edildiğini.

(Dünya hayatı oyundan ibaretmiş,
kitapta okudum.)

Beni mısır'a yusuf zannedecek.

Ve inanın bana bir züleyha ayarlayacak.

- Yaparsın değil mi anne?

- (sessizlik)

...

Bu yalnız,

Bu putları kıran gözlerimle beslediğim babil.

(Bana taht oldu artık, bunu öğrendiniz.)

Yarım yamalak mevsimleri sayıyor ömrüme.

(Bir daha rüyama at sürerse annem,
dilimden son olarak şunları dökeceğim.)

- Ölüyorum,

- Diriliyorum,

- Ölüyorum,

- Diriliyorum.

- Babil'e kâsem ederim ki anne!

Ölümü sana kardeş,

hayatı bana uşak biliyorum.

Mahmut Said Celayir